

CONDEMNATS

Les llambordes del *passeig* emanaven efluvis de petricor. L'*hereu* i la pubilla, abillats per a l'ocasió, encapçalaven la comitiva de capgrossos per començar la festa estival. El temps de gebre quedava enrere però no els mesos de *defensa* d'aquell cas punyent.

La imatge d'aquells ulls glaucs, innocents, d'esguard sofrent, en sentir la sentència perseverava pirogravada en la meva consciència, com un tam-tam colèric i tel·lúric tribal.

Maldava endebades per foragitar aquell record incisiu. Era com l'estela d'una cuca de llum en la foscor de la nit, que no desapareix de la retina malgrat els ulls closos. El seu confinament m'arrossegava com a *peix* mort que segueix el corrent. Una pena, dos condemnats.

Aquella remor deixondida va irrompre a la *platja* isolada on restava consirós. Era el so de la dolçaina i de la mainada xalant embriagada per la gernació. Dins meu continuava cercant l'anhelada redempció del judici perdut. Hipnòtica. Opiàcia.

JORDI PEIG PRADAS